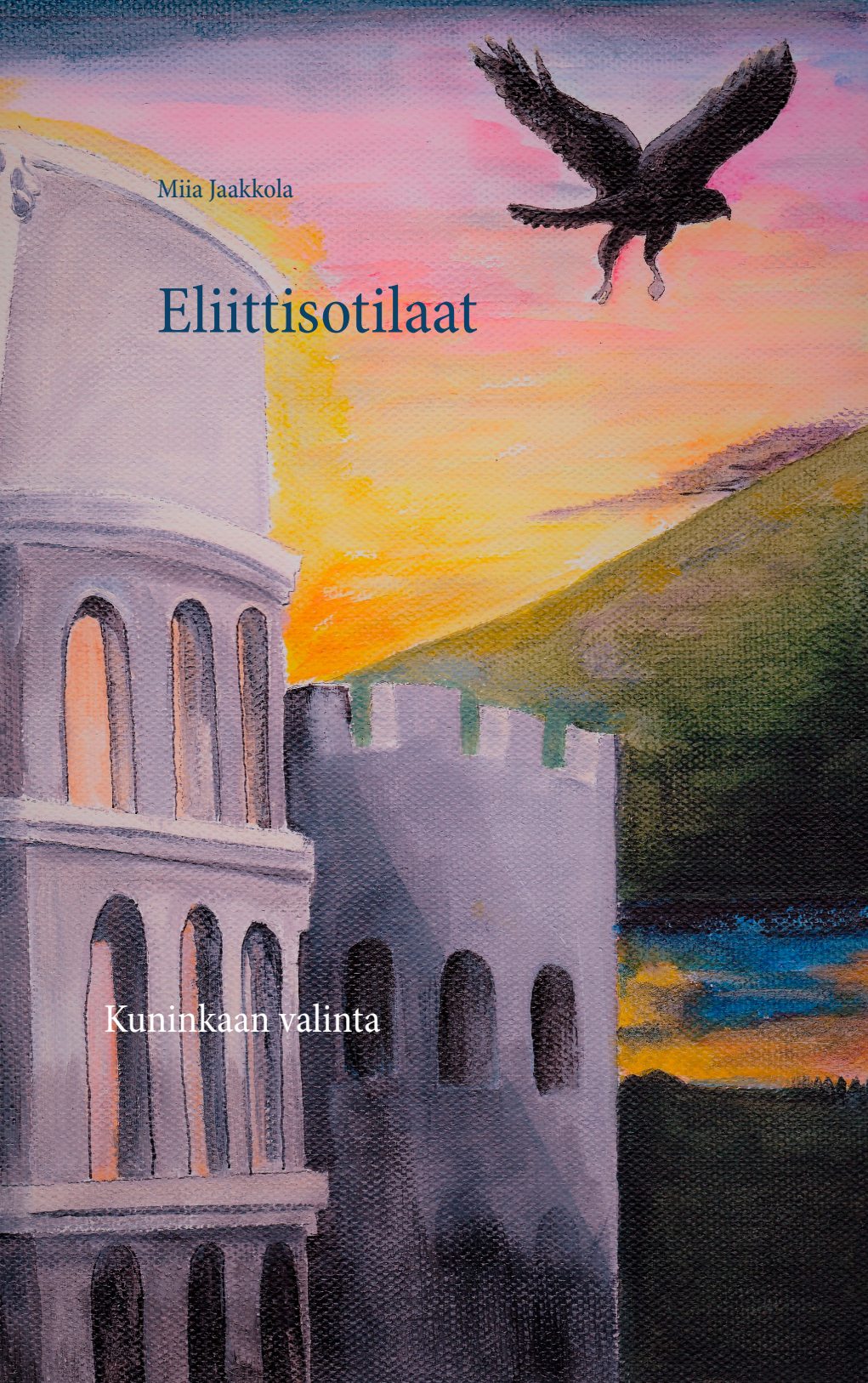

The background of the cover is a textured, painterly illustration. On the left, a grey stone building with multiple levels of arched windows is visible. To its right is a grey stone wall with battlements. In the upper right, a dark eagle with spread wings flies against a sky with horizontal bands of pink, orange, and yellow. The overall style is reminiscent of a watercolor or pastel painting with a heavy texture.

Miia Jaakkola

Eliittisotilaat

Kuninkaan valinta

ELIITTISOTILAAT

Kuninkaan valinta

Miia Jaakkola

Eliittisotilaat

Kuninkaan valinta

© 2017 Jaakkola Miia

Kannen kuvan suunnittelu ja toteutus: Mirja Aronen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-377-9

PROLOGI

Marqarite Patel katseli huolestuneena sängyllä tuskissaan vääntelehtivää velhotarta. Hän pyyhki naisen otsaa märällä liinalla, ja pyyhkäisi sitten lohduttavalla eleellä naisen hiestä kostuneet hiukset pois kasvojen edestä. Sitten Marqarite käveli jälleen kerran ikkunan luokse, ja katsoi verhojen taakse, tummaan yöhön. Lumituisku oli vain yltynyt illan mittaan, mutta tällä kertaa se oli heille vain hyvä asia. Kukaan tuskin lähtisi tuohon lumimyrskyyn vuorille tähän aikaan yöstä.

- Näkyykö siellä mitään? velhotar kysyi, huolesta ja kivusta kireällä äänellä.
- Ei. Kaikki on aivan normaalisti. Kaikki on aivan hyvin, Cina. Keskity nyt vain itseesi, ei ole mitään hätää. Enriq vakuutti, että meitä ei löydetä täältä. Lumi on peittänyt jälkemme jo aikoja sitten, olemme ihan turvassa, Marqarite sanoi tyyntyttelevästi, vaikka ei voinut itsekään uskoa sanoihinsa.

Marqarite laski verhon takaisin paikalleen, ja käveli sitten lisäämään puita tuvan tulisijaan. Hän vastusti kiusausta kävellä uudelleen ikkunaan ja asteli sen sijaan takaisin velhotaren luo. Rauhattomuus ei poistunut hänen mielestään, vaikka kaikki näytti tyneltä, hiljaiselta. Kiireen tuntu oli käsinkosketeltava, mutta lapsia ei sopinut hoputtaa maailmaan.

- Minun on pakko ponnistaa nyt, Marqarite, velhotar sanoi, kasvot kivun irveessä.
- Hyvä on, Cina, hän sanoi, tarkistettuaan tilanteen. – Ponnista.

Poika oli täydellinen. Kuin pieni ihmisen muotoon tehty taideteos. Cina oli halunnut pojan syliinsä, vaikka kaikki oli yhä kesken. Cinan kivut jatkuivat yhä ja hiki helmeili hänen kasvoillaan, tuskan vyöryessä hänen ylitseen, yhä uudelleen ja uudelleen.

Yllättäen oven takaa kuului hermostuttavaa kolinaa, askelet tömisivät tuvan portailla ja ovi potkaistiin auki. Marqarite säpsähti ajatellen, että tämä ei saanut olla totta, ei voinut olla, sillä lumimyrskyn ja syrjäisen sijainnin oli pitänyt suojella heitä. Hän astui vaistomaisesti tuoreen äidin ja pienen pojan eteen, kiskaisten nopeasti peiton Cinan suojaksi. Ovelle ensimmäisenä ilmaantunut sotilas marssi hänen luokseen ja työnsi hänet tylästi pois tieltään.

- Cina Khan, sotilas sanoi. – luovuta lapsi minulle. Heti. Cina piti lapsestaan kiinni, ja pudisti kauhuissaan päätään.
- Kuningatar on armollinen säästäessään arvottoman henkesi petoksesi jälkeen, joten ole kiitollinen, että viemme vain lapsen. Jos kuitenkin vastustat kuningattaren käskyä, myös sinut teloitetaan. Lapsi on äpärä, eikä sillä ole oikeutta elää, sotilas sanoi tunteettomasti.

Marqarite nousi kauhuissaan ylös, ja hyökkäsi sotilaan kimppuun, mutta mies vain huitaisi hänet pois, kuin häiritsevän itikan, tönäisten hänet lattialle.

- Aloillasi, nainen, tai pidätämme sinutkin! mies ärjäisi. Käskestä huolimatta Marqarite yritti takaisin ylös lattialta, hyökätäkseen uudelleen sotilaan kimppuun, estääkseen tätä satuttamasta lasta. Ovella vartioineet kaksi muuta sotilasta marssivat hänen luokseen ja pitivät hänestä kiinni sillä aikaa, kun Cinalle puhunut sotilas tarttui lapseen, ja kiskoi sen julmasti äitinsä sylistä. Lapsi itki, ja Marqariten sydän särkyi, hän potki ja rimpuihi vangitsijoidensa otteessa, huusi räavit-

tömiä kirosanoja, joita ei ollut uskonut koskaan päästävänsä suustaan. Kuinka he saattoivat tehdä viattomalle lapselle näin?

- Ei! Ei! Ei! Älkää viekö häntä, älkää viekö lastani, minä pyydän! Poika ei ole tehnyt mitään pahaa, älkää, älkää..., Cina huusi, itkien, sotilaiden viedessä pojan pois.

He jättivät oven auki mentyään. Lapsen itku etääntyi ja hai-pui pian pois. Lumi tuprusi sisään avoimesta ovesta, tuoden tupaan jäätävää talvi-ilmaa. Marqarite seisoj jähmettyneenä aloillaan, kauhuissaan. Kylmän viiman puhaltaessa ovesta hänen kasvoilleen, hän viimein tointui. Hänen piti kasata itsensä ja auttaa velhotarta tekemään se, mitä naisen oli tehtävä. Päättäväisesti hän kävi sulkemassa oven takanaan.

- Cina, hän sanoi matalasti. – Sinun on jaksettava vielä hetki.

Velhotar itki ja huusi poikansa perään ponnistaessaan toista lastaan maailmaan, ja huuto oli niin alkukantainen, niin täynnä surua, että jopa Marqariten vuosien varrella kaiken nähnyt kuori alkoi rakoilla.

Tyttö näytti kovasti veljeltään, mutta itki huomattavasti äänekkäämmin. Keuhkot olivat ainakin vahvat, hyvin vahvat, Marqarite ajatteli, mutta oli silti huolestunut. Mitä jos joku oli jäänyt vielä tarkkailemaan heitä ja kuulisi itkun?

He valvoivat koko yön, peläten, että sotilaat palaisivat. Cina piti tyttärtään sylissään, silitellen tätä, lohduttaen lastaan ja itseään. Kun aamu sitten pitkän, pimeän yön jälkeen valkeni, he molemmat olivat tehneet oman henkisen valmistautumisensa tulevaan. Cina antoi tyttärelleen ainoan suojan, jonka saattoi tälle antaa, suuteli sitten tyttärtään nopeasti otsalle kyynelten valuessa vuolaina virtoina hänen poskilleen. Sitten hän työnsi aiemmin kirjoittamansa viestin Marqariten käteen katsoen häntä väsynein silmin. Violetti välke silmissä oli lähes sammunut ja katse näytti lähes har-

maalta. Se pelotti Marqaritea. Häntä pelotti jättää Cina yksin nyt. Mutta vaihtoehtoja ei ollut.

- Anna tämä Emronille. Lumous suojaa sinua vain muutamana päivänä. Sitten olet omillasi. Siihen mennessä sinun on toimitettava viesti ja vakuutettava hänet siitä, että näin on parasta. Tytön vuoksi.

Sitten Cina nyökkäsi Marqaritelle, ja käänsi päänsä pois, painaen päänsä tyynyihin. Marqarite kietoi tytön lämpöisiin huopiiin, ja asetti hänet sitten pieneen koriin, jota hän kantoi aina mukanaan. Sitten hän vilkaisi vielä kerran Cinaa epäroiden.

- Mene jo! Cina sanoi tukahtuneesti. – Vie tyttö turvaan. Älä anna hänelle tapahtua mitään pahaa. Pidä hänestä huolta, Marqarite.
- Pidän, hän lupasi, nosti korin arvokkaine lasteineen syliinsä, avasi oven, ja käveli sitten ulos tuvasta hyiseen talvi-ilmaan.

Hän korjasi vielä huopia lapsen ympärillä, ja toivoi, että ne riittäisivät suojaamaan pienen kylmältä. Aurinko alkoi nousta vuorten takaa, ja valaisi kirkkaan, valkean maiseman säteillään. Matkasta tulisi pitkä.

LUKU 1.

Unna

- Ihan ministi ois varaa pudottaa. Harmi vaan, ettei norsuille ole vielä kehitetty laihdutusohjelmaa, ilkkuen lausutut sanat saivat poskeni punehtumaan ja pulssini kohoamaan, mutten katsonut niiden lausujaa kohti, vaan kävelin nopeasti tyttöjoukon ohitse.
- Läskit vaan litisee kävellessä, kattokaa nyt sitä.

Tunsin, kuinka he kääntyivät katsomaan perääni nauraan, supattaen. En voinut kävellä riittävän nopeasti päästäkseni pois heidän ulottuviltaan. Huokaisin helpotuksesta, kun käännyn kulmasta toiselle käytävälle, kadoten heidän näkyvistään.

Toivoin, että olisin jo tähän mennessä kehittänyt kovemman kuoren niin, ettei jokainen sana, joka ikinen kerta, olisi sattunut näin. Mutta ei, toisten sanat menivät yhä lävitseni suodattamattomina, osuen suoraan sydämeen. Olin kuin joku helkkarin laivanupotuspeli, jossa joka ikinen pommi osui maaliinsa tappavalla tarkkuudella. Joskus, edes yhden kerran, olisin halunnut sanoa vastaan. Keksinkin loistavia, nasevia vastauksia viisitoista minuuttia tilanteen jälkeen, ja ajattelin, että seuraavalla kerralla vastaisin samalla mitalla. Mutta todellisuudessa, joka kerta kun joku avasi suunsa kertoakseen minulle jonkun totuuden ulkonäöstäni, minä jäähmetyin, ja mahdollisuuksien mukaan pakenin paikalta, uskoen sisimmässäni joka sanan todeksi.

Tinka odotti minua istuen käytävän viereisillä penkeillä, ja heilautti iloisesti kättään heti minut nähdessään. Nyökkäsin päätäni ja yritin hymyillä vaisusti, mutta ilmeisesti en onnistunut taaskaan piilottamaan tunteitani Tinkalta, sillä hänen kasvonsa synkistyivät.

- Taasko ne on jauhanu sulle jotain? Tinka kysyi tyyliä, ja nousi tähyillen käytävälle, josta olin tullut.
- Sitä tavallista norsu läppää ne vaan, vastasin vaisusti.
- Joku päivä mä vielä..., se aloitti viihäisenä.
- Kertoiko Joni sulle eilen mitään niistä meidän hahmoista siihen tulevaan peliin? keskeytin hänet.

Tinka siristi silmiään, mutta istui sitten takaisin alas, ymmärtäen, etten halunnut enää puhua asiasta. Kiristys rintalastani alla helpotti hieman, kun sain puheenaiheen ja Tinkan huomion käännettyä toisaalle.

- Mä kysyin siltä eilen, mutta se sanoi mulle, että se ei kirjoita tällä kertaa meidän pelihahmoja, vaan Dyny.
- Dyny? Miksi? kysyin pettyneenä.
- Mä protestoin, usko pois, Tinka sanoi katsahtaen minuun. – Mutta Joni sanoi, että se ei nyt vähään aikaan osallistu ollenkaan pelien suunnitteluun. Sillä on joku isompi projekti menossa, jonka takia se ei ehdi keskittymään nyt pelien kirjottamiseen, mutta se ei suostunut sanomaan tarkemmin, mikä se on.
- Ai. No hitto. Se siitäkin pelistä sitten, sanoin masentuneena.
- Älä nyt. Voi siitä tulla kiva kokemus silti, Tinka sanoi.
- Niin kai. Onpa kuitenkin erikoista, ettei Joni sullekaan kertonut mitä sillä on suunnitteilla.
- Mulla on kaikki aikomukset kaivaa vielä Jonista kaikki irti.
- Aivan varmasti, Joni parka, sanoin, naurahtaen.

Tinka virnisti.

Pian kävelimme kohti luokkaa, ja alkavaa matikan tuntia. Suuntasin suoraan kohti takanurkkaa, sillä siellä saatoin

tuntea oloni jokseenkin turvalliseksi. Näin kaiken, ja kukaan ei kiinnittänyt tarpeettomasti huomiota minuun.

Kaivoin juuri kirjojani repusta, kun eteeni ilmaantuivat aivan liian tutun näköiset, mustat sneakersit. Sydämeni pomppasi kurkkuun pelosta, ja kohottauduin nopeasti kumarasta asennostani.

- Hei pallo, tily ääni tervehti. – Pyöripäs muualle siitä, ellet halua tulla pompotetuksi muualle, tämä on meitsin paikka, Kim tokaisi, pamauttaen kätensä pulpetin päälle niin, että säpsähdin tahtomattani säikähdyksestä.

Reaktion sai kundin huulille leviämään ylimielisen, lähes alentuvan hymyn ja se nyökäytti päätään taaksepäin. Häivy siitä, ele sanoi. Minä tekisin mitä vain, jotta en joutuisi hänen enemmän huomionsa kohteeksi, jotta pääsisin tilanteesta vain pois. Siksi olin jo nostamassa reppuani maasta, ja tekemässä kuten käskettiin, kun Tinka laittoi käden käteni päälle estävästi, rauhoittavasti. Sitten Tinka kurkkasi näytävästi pöydän alle, ja mietin hätäntyneenä, mitä hän taas teki. En kaivannut yhtään enempää hankaluuksia Kimin kanssa.

- Hmm, ei lue kenenkään nimeä, eli paikka on vapaa. Joten pyöripä ihan itse muualle, egotankki, Tinka sitten kivahti.

Pidätin hengitystäni ja odotin mitä Kim tekisi. Pelkäsin Kimiä enemmän kuin ketään tai mitään muuta. Paitsi että kundi oli valtava kaappi, niin se oli luonteeltaan aggressiivinen ja äkkipikainen, liian arvaamaton, että sille olisi kannattanut aukoa päätään. Edes Tinkan. Kim oli ollut pahin kiusaajani jo yläasteelta saakka. Silloin hän oli usein käynyt minuun myös fyysisesti käsiksi. Muistot niistä kerroista oli saaneet minut välttelemään konflikteja hänen kanssaan. Mieluummin tein mitä käskettiin, välttyäkseni siltä, että minua potkittaisiin tai lyötäisiin enää koskaan. En kestänyt kipua kovin hyvin, en henkistä, enkä etenkään fyysistä. Onneksi Kim oli tyytynyt lukioaikana vain lärvinsä aukomi-

seen, enkä halunnut, että Tinka tekisi mitään mikä muuttaisi kaiken taas pahemmaksi.

- Suosittelisin siirtymään nyt. Sä kai muistat, Pallo, mitä mä sanoin sulle viimeksi, mitä siitä seuraa, jos sä et siirrä läskiä persettäsi pois tieltä sillon, kun käsketään? Sä siirryt myös, kirppu, Kim sanoi uhkaavasti, osoittaen sanansa nyt Tinkalle.
- Kyllä me voidaan..., aloitin hiljaa, sovitellen, ja aioin jo nousta, mutta Tinka vilkaisi minuun silmät sirrissä. Et hitossa siirry, hän tuntui sanovan katseellaan, joten jäin surkeana paikalleni, vaikka kaikki itsesuojausvaistoni huusivat minua väistymään, kuten Kim oli käskennyt.

Sitten Tinka nousi niin, että tuoli kolahti, ja sai muut kääntymään katsomaan meitä. Tunsin kuuman punan kohoavan jälleen poskilleni, tuntiessani muiden katseiden kiinnittyvän meihin. Tinka nojautui käsillään pulpettiin, ja tuijotti kundia silmiin haastavasti.

- Anna kun mä selvennän sulle nyt pari asiaa, Tinka sanoi tyyliä Kimille, katsoen tätä yhä silmiin – yksi: Me oltiin tässä ensin. Kaksi: Me ei olla menossa tästä yhtään mihinkään. Ymmärsitkö, vai tarvitseeko toistaa?

Kim siristi silmiään uhkaavasti.

- Taidat olla sinä, jolle tarvii toistaa. Mä sanoin, että siirtäkää, se sanoi tyyliä, korottaen ääntään hieman. Se ei aikonut perääntyä. Ei etenkään nyt, kun yleisöä oli liikaa.
- Äidinkielen ymmärtäminen ontuu sulla nyt paremman kerran, Tinka sanoi, vähintään yhtä tyyliä. – Mutta ei se mitään. Mä olen hyvä vääntämään rautalankaa. Lyhyempiä lauseita, hitaammin, se toimii usein paremmin ymmärrys rajoitteisille. Häivy. Sillä. Me. Ei. Aiota. Siirtä. Tästä. Piste.

Kimin naama muuttui punaiseksi raivosta, mutta silloin matikan opettaja astui ovesta sisään, ja se tajusi, että homma oli menetetty.

- Sä taisit vihdoinkin koetella onneasi yhden kerran liikaa, talitintti. Sun kanssa me tasataan tilit myöhemmin! Kim uhosi hiljaa, osoittaen Tinkaa sormellaan, mutta lähti kuitenkin, koska ei voinut jäädä enää siihenkään. Yritti säilyttää kasvonsa uhoamalla, ja ehkä myöhemmin kostaisi Tinkalle muiden edessä kokemansa nöyryytyksen. Ajatus hermostutti. Pelotti, että Tinka asetti itsensä tuollaiseen välikäteen takiani.
- Sitä huvia odotellessa, Tinka sanoi huvittuneena ja istui takaisin alas.

Liikahdin levottomasti paikallani.

- Ootko sä ikinä kuullut sellasta suht viisasta neuvoa, kun ”valitse taistelusi”. Tää ei ehkä ollut tarpeellinen. Se kostaa meille tän, sanoin Tinkalle hiljaa, värähtäen pelosta.
- Kyllä taatusti oli tarpeellinen, Tinka sanoi, lähes tylästi.
 - Sulla ei ole mitään velvollisuutta antaa sille paikkaasi. Ja miten muuten se koskaan lakkaa tyrkkimästä sua, jos sä aina vaan annat periksi ja väistyt? Jos kukaan ei koskaan laita sille vastaan?

Tiesin jossakin sisimmässäni Tinkan olevan oikeassa, sillä nöyristely ei ollut totisesti saanut tilannetta muuttumaan paremmaksi. Mutta ei vastaan laittaminen ollut niin yksinkertaista. Ei minulle. Tinka ei kuitenkaan ollut samanlainen kuin minä. Väistäminen tai nöyristely, saatika periksi antaminen ei lainkaan sopinut Tinkan maailmankuvaan. Pelkäsin, että Tinka oli kuitenkin tällä kertaa puskenut Kimin rajoja liian pitkälle nöyryyttämällä sitä muiden edessä. Kündin katse ei ollut luvannut hyvää.

Oli helpottavaa viimein sulkea koulun ovi päivän päättyessä, ja jokainen askel koulunpihan poikki, kohti kotia helppotti sydämessä puristavaa pelkoa.

Ulkona oli kerrankin lämmintä ja aurinkoista. Kevät oli tähän saakka ollut kovin kylmä, ja aurinko oli piilotellut tummien pilvien takana aivan liian usein. Unelmoin siitä, kun saisin vihdoinkin istua satamalaiturilla kirja ja kahvikuppi

käsissäni, sen sijaan että jouduin koulupäivien jälkeen hautautumaan huoneeseeni kirjojeni kanssa. Pian kuitenkin olisi kauan odotettu kesä, ja saisin vihdoinkin jättää muutamaksi kuukaudeksi tämän kaiken taakseni.

Kun sitten astuimme Tinkan kanssa ulos koulun porteista, jutellen tulevasta pelistä, varjo astui yhtäkkiä seinän takaa eteemme. Kim, ja sen yhtä keho kaksoisveli Miko asettuivat meidän tielle. Sydämeni jysähti polviin ja hengitys tiheni niin, että tiesin paniikkikohtauksen olevan lähellä. Tästä ei seuraisi mitään hyvää, ei taatusti. Vilkaisin vaistomaisesti ympärilleni, etsien apua kadulla kulkevista ihmisistä. Kuukaan ei kuitenkaan kiinnittänyt meihin huomiota. Tinka siirtyi rennosti hieman eteeni, eikä eleen suojeleva merkitys jäänyt Kimiltä huomaamatta. Hän virnisti ivallisesti.

- Norsulla on itikka henkivartijana, huvittavaa, Kim tokaisi minulle ääni täynnä ivaa. Sitten Kim keskitti huomionsa Tinkaan. – No, itikka. Vieläkö sua huvittaa uhota mulle?
- Mulla ei ole tapana uhota. Mutta jos sä aiot seisoa siinä meidän edessä ja yrittää estää meitä kulkemasta tästä, niin kyllä, mä aion käskeä sua väistymään meidän tieltä, Tinka sanoi tyynesti.

Tinkan uhmaavat sanat saivat minut tärisemään, toivoin, että Tinka antaisi olla, eikä pahentaisi painajaismaista tilannetta enää. Yleensä koulun ovien sulkeutuessa takanani, päivän pahin osuus oli takana, mutta tämän päivän koitos näytti olevan vasta edessä. Värehdin muistaessani, miltä kova potku vatsaan oli tuntunut, miten kipeä olin ollut monta päivää, ja ajatus sai minut perääntymään pari askelta taaksepäin.

- Sä aiot käskeä mua väistymään? On sulla pokkaa, Kim nauroi tylästi Tinkalle, ja palautti minut ikävistä muistoista karuun todellisuuteen, joka näytti kulkevan väijäämättömästi kohti samaa, kivuliasta lopputulosta. – Kimma on metrin pitunen ja käy mulle, Kim sanoi Mikolle huvittuneena.

Miko katseli tilannetta sivusta, ei reagoinut Kimin sanoihin muuten kuin katsomalla minuun tiiviisti, katse tutkimattomana. Miksi hän minua katsoi, ajattelin hämilläni, ja painoin katseeni nolostuneena tuntiessani taas hävettävän punan nousevan kasvoilleni.

- Mä voin olla sua lyhyempi, mutta 171 senttiä on kuitenkin metrissä aika kaukana, urpo. Otappa nyt kiltisti pari askelta taaksepäin ja anna meidän jatkaa matkaa, nimittäin tollanen uhoaminen on melko lapsellista, ja teet itsestäsi vain isomman pellen, mitä kauemmin jatkat, Tinka sanoi.
- Onko sulla joku kuolemantoive, itikka? Kim ärähti.

Tinka näytti käyvän sen hermoille vaarallisen paljon, ja Kimin tuntien näin jo, kuinka tilanteessa tulisi käymään. Hikoilin ja tunsin jo, kuinka vartaloni alkoi täristä, kuinka paniikki alkoi ottaa valtaa kehostani. Älä saa paniikkikohtausta, ei nyt. Hengitä, hengitä. Keskity, vielä ei ole tapahtunut mitään, yritin rauhoittaa itseäni mielessäni, epäonnistuen siinä surkeasti.

- Ei, kuolemantoivetta mulla ei ole. Mutta mulla on kyllä toive päästä tästä nyt kotiin, ja treeneihin, eli voisitteko ystävällisesti siirtyä, mä alan kyllästyä tähän nyt, Tinka sanoi, nyt jo kärsimättömästi.
- Mennään nyt jo, Kim, anna tyttöjen olla. Mitä sä nyt taas alat mesoamaan, Miko sanoi väliin.
- Treeneihin? Mitähän säkin treenaat, tollanen kirppu, Kim tokaisi vähätellen, jättäen sekä Tinkan, että veljensä kommentit huomiotta, vaan päinvastoin, astuen uhkaavan askelen meitä kohti.

Vaikka Tinka seiso i edessäni, minä peräännyin jälleen pari askelta pelon sumentaessa koko ajatteluni, halusin kääntyä ja juosta, mutta jähmetyin paikalleni. Perääntymiseni hävetti minua, se, että jätin Tinkan yksin selviämään tilanteesta. Tinka sen sijaan seiso i rävähtämättä paikallaan.

- Haluatko sä nyt testata mitä mä treenaan, vai astutko askeleen taaksepäin suosiolla? Mä en arvosta kovin pal-

jon sitä, että sä tunget mun henkilökohtaiseen tilaani nyt, Tinka sanoi ärtyneenä.

- Et oo tosissasi? Haastatko *sä mut* tappeluun? Kim kysyi nauraen ivallisesti.
- Mä en haasta sua mihinkään muuhun, kun väistymään, Tinka sanoi tyyliä, artikuloitiin viimeisen sanan hyvin selkeästi ja hitaasti, ja tuijotti kundia silmiin yhtä rohkeasti kuin luokassakin. – Mikä hitto siinä voi olla niin vaikeaa ymmärtää?

Kimin valtava nyrkki heilahti niin nopeasti, että en ehtinyt kuin henkäistä säikähdyksestä. Tinkan refleksit toimivat kuitenkin käsittämättömän nopeasti, hän torjui iskun kädelään napakasti, väisti, ja hypähti kauemmas, ottaen samassa refleksinomaisen suojausasennon mahdollista uutta iskua vastaan.

- Mitä helvettiä sä äijä duunaat? Miko huudahti järkyttyneen kuuloisena, astahtaen lähemmäs veljeään, ja tarttuen sitä olkapäästä rauhoittavasti.

Kim oli jähmettynyt hetkeksi aloilleen, ilmeisen yllättyneenä siitä, että isku ei ollut osunut kohteeseensa, ja että hänen lyöntinsä oli torjuttu.

- Älä sä puutu tähän, urpo! Kim ärähti sitten veljelleen, ja ravisti Mikon käden irti itsestään, kääntyen uudelleen Tinkaa kohti.
- Mä varotan sua, Tinka ärisi, – yritä lyödä mua vielä keran, niin mä lyön takaisin.
- Uuu, todella pelottavaa. Itikka uhkaa lyödä mua, voi ei, ehkä mun pitäisi nyt vapista pelosta, Kim nauroi, ärsyttävän vähättelevästi.
- Ehkä sun kuule tosiaan pitäs vähän rauhottua, ethän sä nyt rupea tyttöjä hakkaamaan, Miko sanoi vakavasti, ja astahti uudelleen askelen lähemmäs Kimiä.
- Mitä hittoa säkin nyt jauhat siinä? Kim ärähti sille, mutta katsoi yhä Tinkaan.

Tinka seisoi suorana, nostaen leukaansa haastavasti.

Lukion toisella luokalla olevat Unna ja Tinka päättävät viettää elämänsä kesän ja hakea mukaan Ranskassa järjestettävään seikkailupeliin. He päätyvätkin peliin, mutta eivät sellaiseen, johon olivat hakenneet. Heidät värvätään Eliittisotilaskoulutukseen, jonka päämääränä on osallistua peliin, jonka panoksena on kokonaisen kansakunnan kohtalo ja jokaisen pelaajan oma henki. Kenen henkinen kantti riittää pelissä, jossa ystävyys ja rakkaus ovat hengenvaarallisia heikkouksia, ja jonka ainoat säännöt ovat: Syö tai tule syödyksi. Lyö tai tule lyödyksi. Tapa tai tule tapetuksi.

Kuninkaan valinta aloittaa trilogian, joka tarjoaa hengästyttävän matkan itsensä voittamiseen, seikkailuun, tinkimättömään ystävyYTEEN, ja kiellettyyn rakkauteen.

